

آغاز نخستین حرکت بزرگ عربهای ساکن فلسطین علیه صهیونیستها

آغاز نخستین حرکت بزرگ عربهای ساکن فلسطین علیه صهیونیستها در سال 1921 میلادی ...

آغاز نخستین حرکت بزرگ عربهای ساکن فلسطین علیه صهیونیستها در سال 1921 میلادی نخستین حرکت بزرگ عربهای ساکن فلسطین در سال 1921 میلادی بر علیه صهیونیست ها آغاز شد. آنان با این حرکت انقلابی نسبت به سیاست استعمار و طرفداری استعمارگران از یهودیان صهیونیست مقیم فلسطین اعتراض کردند. به موجب این سیاست استعماری مهاجرت یهودیان از سراسر نقاط جهان به فلسطین آغاز شد و اسکان آنان تا سال 1923 میلادی به بیش از سی و پنج هزار تن بالغ شده بود.

کشور فلسطین، سرزمین کم وسعتی است که در ناحیه خاور میانه و در شرق مدیترانه قرار دارد. این سرزمین همچون پلی سه قاره آسیا، آفریقا و اروپا را به هم متصل می کند و قلب جهان عرب و حلقه اتصال شرق و غرب می باشد و الهام بخش سه دین بزرگ دنیا است. چنین موقع مهم و خصوصیات ویژه، این کشور را به صورت یکی ازم ناطق استراتژیک جهان درآورده است اما اشغال آن توسط صهیونیست ها و با حمایت ابرقدرتها و نیز آواره شدن چندین میلیون فلسطینی موجب آن گشته تا قلب های مسلمین جهان محزون و متاثر گردد.

3500 سال قبل از میلاد اقوام سامی از قلب عربستان به سوی مصر، عراق، سوریه، لبنان، و فلسطین کوچ نمودند که 25 قرن ق. م، یکی از این اقوام که به کنعانیان معروف بودند فلسطین را به عنوان محل سکونت خود برگزیدند. 20 قرن ق. م اولین دولت تحت عنوان کنعانیه در کشور مزبور تاسیس شد.

در سال 1225 ق م، قوم بنی اسرائیل به رهبری حضرت موسی(ع) در فلسطین کونت یافتند. حدود هزار سال ق. م، اقوامی بنام «فلسطین» که از جزایر دریای اژه آمده بودند به این ناحیه راه یافته و جای کنعانیان را گرفتند بنی اسرائیل به سرکردگی داوود نبی و بعد از او به رهبری سلیمان پیامبر در حدود ده قرن ق م دولت عبرانی را در این کشور بوجود آورده که رقیب دولت اقوام فیلسطین بود.

فلسطین در سال 772 ق م به تصرف آشور و به سال 539 ق م توسط کوروش اشغال شد. در اواسط نیمه دوم قرن چهارم ق. م اسکندر آن را تصاحب نمود.

در سال 395 میلادی فلسطین به عنوان مستعمره روم غربی اداره می شد و از اواسط قرن هفتم تا شانزدهم فرمانروایان عرب بر آن استیلا داشتند.

در سال 1517 م جزئی از خاک امپراطوری عثمانی بود که به مدت 4 قرن آن را در اختیار خود داشتند و تا سال 1917 م بر آن حکومت می کردند.

در سال 1897 م اولین کنگره صهیونیزم در شهر بال سوئیس به سرپرستی هرتزل برگزار شد و هدف خود ار این گونه مشخص نمود:

هدف صهیونیسم عبارت است از ایجاد يك وطن قومی برای ملت یهود در سرزمین فلسطین.

در نوامبر 1917 م، بریتانیا اعلامیه مشهور بالفور را مبنی بر تاسیس وطن قومی برای لت یهود در فلسطین صادر کرد. جنگ جهانی اول پایان نیافته بود که یهودیان وعده تشکیل کشور یهود را از بریتانیا دریافت نمودند و انگلیس با مشارکت شریف حسین حکمران قح حجاز، دولت عثمانی را از فلسطین بیرون راند و مهاجرت یهودیان به این سرزمین آغاز شد و دولت انگلستان به قیمومیت خود در این کشور پایان داد. اعراب در خلال قیامها و انقلابهای، مخالفت خود را با وعده بالفور اعلام نمودند که این حرکات زمینه ساز انقلاب بزرگ سال 1936 م و 1939 م بود که برجسته ترین رهبرش شیخ عزالدین قسام است. و بالاخره سازمان ملل متحد قطعنامه شماره 181 را مبنی بر تقسیم فلسطین به دو کشور یهودی و عربی در تاریخ نوامبر 1947 م صادر نمود و در سال 1948 م سازمان جهانی صهیونیزم برپایی اسرائیل را اعلام داشت. در سال 1948 م سکنه یهودی فلسطین اشغالی به 33% کل جمعیت فلسطین رسید که 67/5% اراضی فلسطین را اشغال نموده بودند.

گرچه ارتش دول عربی وارد جنگ با متجاوزین اسرائیلی شد ولی پس از رسوائی ها و خیانت ها به آتش بس ها و موافقت هایی تن داده و عقب نشینی نمود و رژیم غاصب به سال 1856 م به کانال سوئز حمله کرد. در 28 مه 1964 م کنگره عمومی فلسطین در شهر قدس با اعلام تاسیس: سازمان آزادی بخش فلسطین (ساف) پیمان ملی فلسطین را تصویب کرد و سپتامبر همین سال ارتش آزادی بخش فلسطین برای مبارزه با غاصبین بوجود آمد.